

ת"ד 4038/12/13 - מדינת ישראל נגד גיורא אבן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4038-12-13 מדינת ישראל נ' אבן
תיק חיצוני: 20-14555/2013

בפני	כב' השופטת שרית קריספין-אברהם
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	גיורא אבן ע"י ב"כ עו"ד לימור

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש, בגין אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייתו בבטחה, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 4.8.13, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב גורדון, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו לצומת עם רחוב בן יהודה, החל בפניה שמאלה, בחסות האור הירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו, לא אפשר להולכת הרגל, עודדה כרובי - צפרירי, ילידת 1935, שחצתה אותה עת את מעבר החצייה המסומן ברחוב בן יהודה, בצומת שבנדון, מכיוון מזרח לכיוון מערב ומימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם ופגע בה. כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש - תלישת עור ביד ימין, שהצריכה השתלת עור וחתכים בשוקיים שהצריכו תפרים.

הנאשם לא עצר רכבו במקום התאונה, המשיך בנסיעה וחזר למקום התאונה, רגלית, רק לאחר שרוכב אופנוע אלמוני פנה אליו ואמר לו כי היה מעורב בתאונת דרכים.

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען, כי לא היה לו כל קשר לתאונה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - בוחן תנועה אלי צמח, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: ת/1 - דו"ח בוחן, ת/2 - הודעת נאשם, ת/3 - לוח תצלומים, ת/4 - תוכנית רמזורים, ת/5 - תרשים, ת/6 - דו"ח פעולה

עדת תביעה מספר 2 - עוודדה כרובי-צפרירי, הולכת הרגל המעורבת

עד תביעה מספר 3 - רס"ל סלמאן חיר, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/8

עד תביעה מספר 4 - משה קסביאן, עד ראיה

כמו כן, הוגשו בהסכמה תעודות רפואיות בעניינה של הולכת הרגל, שסומנו ת/7.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד והוגשו שתי תמונות, שסומנו נ/1 - נ/2, בהתאמה.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

נסיבות התאונה הן כמפורט לעיל.

עד תביעה 4, ישב בפתח חנות ירקות הנמצאת בצומת הרחובות בן יהודה- גורדון והבחין, לגרסתו, ברכב פונה שמאלה, לכיוון צפון, מרחוב גורדון לרחוב בן יהודה, פוגע בהולכת רגל, שחצתה את הכביש במעבר חציה, באור ירוק וממשיך בנסיעה לכיוון צפון. העד מסר כי לא הספיק להבחין במספר הרכב הפוגע, או בצבעו, אך תיאר אותו כרכב שברולט קטן. לדבריו, רוכב קטנוע שנסע במקום, נסע אחרי הרכב והעד ראה את הנאשם מגיע ברגל למקום התאונה. העד סייע להולכת הרגל והזמין מד"א ומשטרה למקום.

מחקירתו הנגדית של העד, לא ניתן היה להבין אם הבחין בתאונה עצמה, דהיינו, ברגע המגע בין הרכב להולכת הרגל, או שהבחין במתרחש רק לאחר שהולכת הרגל נפלה לכביש, ראה עמוד 17 לפרוטוקול, שורות 1-3, לעומת עמוד 18 לפרוטוקול, שורות 19-28 ועמוד 20 לפרוטוקול, שורות 28-31.

העד לא ידע לומר אם הנאשם, שחזר למקום רגלית, כאמור, היה הנהג ברכב הפוגע וגם בנקודה זו, הייתה עדותו לא עקבית. בעמוד 18 לפרוטוקול, שורות 15-18, השיב העד כי הבחין במי שנהג ברכב בזמן התאונה וכי הוא יכול לזהותו ואילו בעמוד 22 לפרוטוקול, שורות 16-20, לשאלת בית המשפט אם הבחין בנהג בזמן התאונה ולא בנאשם שהגיע למקום לאחר מכן, השיב שאינו זוכר.

עד תביעה 3, הגיע למקום וערך דו"ח פעולה, שהוגש כתחליף לחקירתו הראשית. מהאמור מדו"ח עולה כי העד הגיע למקום, פגש בהולכת הרגל ובנאשם ותיעד דבריהם לגבי אופן קרות התאונה. העד נחקר והשיב כי אף שציין את פרטי הנאשם כנהג המעורב בתאונה, אינו יודע מי מסר לו את המידע שבנדון.

העד נחקר ואישר כי לא גבה מעד הראיה כל עדות ולו ראשונית, לגבי אופן התרחשות התאונה וזהות הנהג הפוגע וכן, לא עשה כל ניסיון לאתר את רוכב הקטנוע, שדלק אחרי רכב הנאשם, לכאורה ומסר לו על קרות התאונה.

העד נחקר והשיב כי לא ערך כל בירור עם הולכת הרגל לגבי זהות הנהג הפוגע.

עד תביעה מספר 1, העיד כי הגיע לזירת התאונה וערך עבודת בוחנות.

העד מסר כי לא מצא כל ממצאים, שיש בהם להעיד על מעורבות רכב הנאשם בתאונה שבנדון וכי אינו יכול לקבוע כי היה מגע בין רכב הנאשם להולכת הרגל.

העד נחקר ואישר כי קביעתו כי הנאשם הוא נהג הרכב הפרטי, מתבססת על עדותו של עד תביעה 4 וכן, על המידע שמסר אותו רוכב קטנוע אלמוני וכן, אישר כי לא ציין מי מסר לו את המידע על הרכב.

העד נחקר והשיב כי לא חקר את עד הראיה ו/או הולכת הרגל לגבי פרטי הרכב הפוגע, חזות הנהג או כל פרט נוסף, שיכול לסייע בקביעת זהות הנהג העבריין.

להלן גרסת הנאשם, כעולה מעדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג כאמור ולאחר שפנה שמאלה, בחסות האור הירוק ברמזור בכיוון נסיעתו, המשיך בנסיעה עוד 200-250 מטרים לכיוון צפון, עד שרוכב קטנוע נצמד אליו ואמר לו כי פגע בהולכת רגל בצומת. הנאשם חנה רכבו, במרחק של 300-350 מטרים מהצומת וחזר רגלית למקום. בזירת התאונה, הבחין באישה מבוגרת יושבת על כסא ובעד הראיה, ובהמשך, פונתה אותה אישה לבית החולים. לגרסת הנאשם, איש לא אמר לו כי הוא מזהה אותו כנהג הפוגע. שוטר שהגיע למקום תחקר אותו תחקור ראשוני ולאחר מכן, תחקר אותו הבוחן, שבדק גם את רכבו ואמר לו כי אין כל סימנים על הרכב.

הנאשם העיד כי לא הבחין בהולכי רגל במעבר החצייה או בקרבת המעבר ולשאלת בית המשפט, אישר כי לא ציפה כי יהיו הולכי רגל, שכן סבר, בטעות, כי ברמזור הולכי הרגל, דולק אור אדום.

הנאשם העיד על עצמו כי חזר למקום, כיוון שנאמר לו שפגע באדם וכי לא הייתה אפשרות שלא יחזור, נוכח אישיותו.

הנאשם נחקר והשיב כי במהלך הפניה, הביט לצד שמאל, אך לפני כן, הביט ימינה.

הנאשם נחקר ועמד על כך שלא פגע בהולכת הרגל ולא חש בכל פגיעה וטען כי לכן, לא הכחיש באופן נחרץ את מעורבותו בתאונה, אך שלא ייתכן כי פגע ולא הרגיש ומכך, הוא מסיק כי לא פגע בהולכת הרגל.

הנאשם שב וטען כי עמדתו היא כי שלא פגע בהולכת הרגל, שכן לא שמע ולא הרגיש דבר.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, העדויות והסיכומים, אני קובעת כי המאשימה לא הצליחה להוכיח, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם הוא הנהג שפגע בהולכת הרגל, בתאונה שבנדון.

החוליה המקשרת בין הנאשם לתאונה, הנה אותו נהג קטנוע אלמוני, שלמצער, המשיך בנסיעה ולא מסר פרטיו למי מהמעורבים באירוע, או למשטרה ובהעדרו, לא ניתן לקבוע, באופן חד משמעי, כי יש להעדיף גרסת המאשימה לגבי אופן התרחשות התאונה וזהות הנהג, על פני זו של ההגנה.

עד הראיה לתאונה, ע"ת 4, העיד כאמור לעיל, עדות לא עקבית ולא מהימנה, לגבי מראה עיניו, בדגש על זהות הנהג הפוגע, עד שלבסוף, הודה כי אינו יודע לומר אם הנאשם הוא הנהג הפוגע.

ע"ת 1, לא עשה כל ניסיון לגבות מהולכת הרגל או מעד הראיה פרטים מזהים לגבי זהות הרכב הפוגע או הנהג הפוגע והסתפק בכך שהנאשם נמצא במקום התאונה, על מנת לקשור אותו לאירוע.

על רכב הנאשם לא נמצאו כל ממצאים, הקושרים אותו לפגיעה בהולכת הרגל.

הנאשם עמד על גרסתו, החל מדבריו לשוטר בזירת התאונה, דרך חקירתו במשטרה ועד לעדותו בבית המשפט וטען בתוקף כי לא פגע בהולכת הרגל, שכן לא הרגיש בפגיעה ולא שמע דבר ולמרות זאת חזר למקום התאונה, לאחר שנאמר לו כי פגע בהולכת רגל, כיוון שעל פי אישיותו, לא הייתה כל אפשרות אחרת.

איני סבורה כי העובדה שהנאשם חזר למקום התאונה, צריכה לעמוד לו לרועץ, מקום בו אין כל ראיה נוספת, הקושרת אותו לאירוע.

הנאשם עשה רושם אמין בעדותו בבית המשפט ושוכנעתי, כי חזרתו למקום התאונה, אכן מאפיינת את אישיותו כאדם.

לאור כל האמור לעיל והספק שהעלה הנאשם בדבר אחריותו לגרם התאונה, הנני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, לא הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מזכה את הנאשם מאחריות לגרם תאונת הדרכים המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתן היום, כ"ג כסלו תשע"ה, 15 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.